

C év

Köszöntelek benneteket október első vasárnapjának estéjén: *Jézus békéje legyen veletek!* Jézus mindig meg tudja lepni az embert. (Persze sokszor a jézusi szöveget összezavaró szerkesztők a ludasok). A mai estére két témában is meglepő mondatokat hallunk Jézus szájából. Ez pedig nem más, mint életünk két legfontosabb szava: *a hit és a tett*.

Persze van még ilyen szó, például a „*metanoia*” (a megtérés, bűnbánat). Átgondolva hitünket és életünket, próbáljuk megbánni bűneinket... Szeressen minket a mindentadó Isten, bocsássa meg vétkeinket és segítsen tovább az ő Jézusának Útján.

Ének: Kyrie, Gloria...

Imádkozzunk! Istenünk, de jó volna, ha volna olyan boltod, ahol hitet és életet lehetne venni lehetőleg olcsón, esetleg ingyen. Tudjuk, hogy a vallások azzal biztatnak minket, hogy van ilyen bolt, csak hogy a Te Jézusod mintha másképp gondolta volna ezt. Te is? Aki él és szeretsz...

Evangélium Lk 17, 5-10

Az apostolok kérték az Urat: „Növeld bennünk a hitet.” Az Úr ezt felelte: „Ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a szederfának: Szakadj ki gyökerestül és verj gyökeret a tengerben! – megteszi nektek.

Ki mondja közületek béresének vagy bojtárjának, amikor a mezőről hazajön: Gyere gyorsan, ülj asztalhoz. Helyette nem ezt mondja-e inkább: Készíts vacsorát, övezd fel magad és szolgálj ki, amíg eszem és iszom, aztán majd ehetsz és ihatsz magad is? Megköszöni tán a szolgának, hogy teljesítette parancsait? Így ti is, amikor megteszitek, amit parancsoltak nektek, mondjátok: Mihaszna szolgák vagyunk, hisz csak kötelességünket teljesítettük.”

Hinni és tenni! Erről szól a történet. Megvallom hitnövelésre van szükségem nekem is, mint az apostoloknak. Ezért én is kérem: „*Növeld bennem a hitet!*” És elismerésre van szükségem, mint nekik: mert megtettek mindent, amit meg kellett tenniük. Igenis, köszönd meg szépen nekem, ha „*teljesítettem azt, amit parancsoltál!*” – Jézus nem így gondolja. Hogyan?

1) „Növeld bennem a hitet!”

Erre a mondatra Jézus irtózatosan felháborodik, és válaszában olyan szélsőségesen fogalmaz, amiből az tűnik ki, hogy tanítványai valami őrültséget beszélnek.

A válaszból azt érthetik meg, hogy a hit nem mérhető kilóra, méterre, amit adhat egy ember a másiknak, amit tíz dekával vagy egy méterrel növelni lehet. A hit nem tárgy. Hinni vagy bízni csak az ember önmaga képes, és mindenki csak maga tud a hitével mit kezdeni.

Isten sem tud hitet adni, hitet növelni! Isten csupán megadta az embernek a képességet a hitre és bizalomra, de ezt a képességet csak maga az ember használhatja és növelheti magában, úgy hogy akar hinni, akarja növelni magában a hitet és bizalmat.

Jézus felháborodásának éppen az az oka, hogy a tanítványok azt várják, hogy helyettük más növelje a hitüket. Erre rímel Jézus válasza, hogy ha csak egy mustármagnyi hit is lenne bennetek, hegyeket tudnátok mozgatni, eperfát tudnátok a tengerbe gyökereztetni. De úgy látszik, hogy még annyi hitetek, bizalmatok sincs. Mindent az Istentől vártok. A tőle kapott képességet viszont nem használjátok.

A szó és a példa (Jézus szava és példája) képes lehetne mozgásba hozni titeket, de ti a potyautat választjátok: kéregettek, siránkoztok. De attól semmi nem változik. Hacsak nem az, hogy elsorvad bennetek az Isten adta képesség, amit nem kamatoztattatok.

Mit sem változtat ezen a magyarázaton az ún. *kérőimádság* hangsúlyozása az evangéliumokban. Tudnom kell, hogy az imádság lényege az, hogy megbeszélem Istennel, mit kell tennem nekem, nem pedig az, hogy megmondom az Istennek, hogy mit tegyen Ő. Ami persze nem zárja ki, hogy kívánságaimat és vágyaimat is megbeszéljem vele, ami éppen az én feltétlen bizalmam jele Isten iránt.

Szögezzük le: a hitet nem lehet adni-venni, a hit rajtam múlik. Ugyanígy a hitet és bizalmat nem növelheti bennem más, rajtam múlik, hogy növelem vagy csökkentem!

2) „Megtettem mindent, amit parancsoltál!”

Ezzel a mondattal kapcsolatban már az is meglepő, hogy Jézus az összehasonlítási alapját a rabszolgatartó-társadalom világából veszi. Az úr-szolga viszonyhoz hasonlítja az Isten és ember, pontosabban az ő Istene, az Atya és a fiak kapcsolatát. De ezt máskor is megteszi, hogy negatív példát használ fel pozitív tanulság levonására (pl. a hűtlen intéző).

Az igazán felháborító a történetben az, hogy azt közli tanítványaival, hogy a kötelességteljesítésért nem jár köszönet. Csak *haszontalan szolgáltnak* tartsák magukat, ha megteszik azt, ami a kötelességük.

Ki tudja, értették-e a tanítványok, hogy Jézus nem a rabszolgaság rendjének jóváhagyásáról beszél, hanem egy *új világrendről*, ahol -- bokorzsargonban szólva -- a gazemberetika, a tisztességetika világával szemben Jézus a *szeretetvilág* (az Isten Ország) rendjét tanítja nekik.

Ha már megtörtént útjuk során a *gazdag ifjúval* való találkozás, akkor világos lehetett számukra, hogy nem elég a *parancsokat* (Tízparancs) megtartani, valami még hiányzik ahhoz, hogy igazán elismerésre méltók legyenek az Atya előtt, mint a szeretetvilág szolgálói.

Ha a mi világunkra gondolunk, már az, aki a *Tízparancsot* betartja, szentnek minősül, a kitüntetések pedig legtöbbször olyanok is megkapják, akik ölnek, lopnak, csalnak, hazudnak stb.

Magunknak leszögezhetjük, hogy elégedettek lehetünk magunkkal, ha mi a *tisztességetika* törvényeit betartjuk, de igazán *dicséretet* akkor érdemlünk Atyánktól, ha annak példáját követjük, aki lábmosó *szolgaként* élt köztünk, és aki a ránk váró örök vendégségben is *felszolgálni* akar nekünk az Atyai ház asztalánál.

Hinni és tenni!

Örök házi feladat: *Hinni a szeretetben és élni a szeretet!* Erről szólt a mai este is... És talán arról a népi mondásról, hogy „*Segíts magadon, és az Isten is megsegít!*”. Lehet olyan vallás-talan humanista, aki jobban tudja teljesíteni a Jézusi eszményt, mert ő úgy tudja, hogy „*Rajta fordul minden!*”. Míg a vallásos hívő azért sikertelen, mert inkább mindent Istentől vár: „*Majd az Isten megsegít!*”.

[Kovács László elmélkedése elhangzott 202., október 5-én
a Bokorportán, online csatlakozási lehetőséggel.]